

Preken 18. desember2016

4. søndag i advent

Kapellan Elisabeth Lund

Lukas 1, 46-55

Noen ganger kan vi merke at det er kort vei mellom himmel og jord. I keltisk spiritualitet kalles det ”Thin Places”, ”tynne steder”, altså steder der grensen mellom himmel og jord blir tynnere. Der vi kan ane det hellige, kjenne at vi er en del av en større sammenheng, at livet er mer enn det vi ser, at vi har en Gud som er nær. Tynne steder.

Mange opplever det ute i naturen, i samtale med andre mennesker, i kirken, når vi ber, gjennom kunst, dikt, musikk, eller når et barn sovner i armene våre.

Det er opplevelser vi kanskje ikke alltid klarer å sette ord på, men de gjør noe med oss. Jeg kjenner at jeg blir så takknemlig når jeg av og til får oppleve tynne steder.

I dag har vi fått høre Marias lovsang, som Birgitte leste. Det er Marias takkesang til Gud etter at hun har fått vite at hun er gravid, og at hun skal føde Guds sønn.

Maria hadde opplevd at himmelen kom inn i rommet hennes da hun fikk besøk av en engel. Hun hadde vært på et sånt tynt sted og fått erfare at Gud så henne og ville gi henne en viktig oppgave.

Det som skjedde med Maria var helt spesielt, og det er mange som synes det er vanskelig å tro på dette med englebesøk og jomfrufødsel. Det er sånne ting som ikke skjer til vanlig, men hvis man først tror på en Gud som har skapt hele verden, blir det ikke så vanskelig å tro at han kunne fikse dette også.

Uansett opplever Maria noe utenom det vanlige, men hun opplever også noe som mange av oss vet noe om hvordan er. Hun blir gravid. Hun skal få et barn.

I dag har Brage blitt døpt, og selv om han er over et år nå tror jeg ikke dere foreldrene og familien hans har glemt hvordan det var da dere gikk og venta på at han skulle bli født.

Dere, og alle vi andre som har fått barn, vet noe om hvordan det er å vente på et barn. Hvordan det er å forberede oss til at et barn skal komme.

Vi skaffer seng og vogn og kjøper bittesmå klær som vi ser for oss hvordan den lille kroppen vil se ut i. Og så gjør vi kanskje klart et rom eller en krok der vi bor, som venter på det nye medlemmet i familien.

Det blir synlig hjemme hos oss at vi venter.

Og samtidig med at vi gjør klart i hjemmet vårt, kan vi kanskje kjenne på at det åpner det seg et rom i hjertet vårt. Et rom for det barnet som skal komme.

Et rom som lengter etter å få se barnet, å få holde det og å bli kjent med det.

Nå er det advent, og adventstid er ventetid. Vi venter på å feire jul, å feire at et barn har blitt født i Betlehem.

Vi baker og pynter og gjør hjemmene våre klare til fest.

Det blir synlig hjemme hos oss at vi venter.

Kanskje vi kan si at vi gjør klart til å ta imot et barn.

Og kanskje vi kan kjenne på forventningen det kan gi oss. Hva betyr det å ta imot Jesusbarnet? Hva kan Jesus bety for oss?

Maria ventet og hun var glad for det hun fikk oppleve. Hun takka Gud selv om hun bare så vidt var blitt gravid.

Men hun hadde vært på et tynt sted. Et hellig sted. Hun hadde blitt sett og antagelig fått hele selvforståelsen sin snudd på hodet i løpet av et kort englebesøk. Hun takker Gud, ikke egentlig for at hun skal få barn, men for at Gud løfter opp det som er lite og ubetydelig: ”Han har sett til sin tjenestekvinne i hennes fattigdom”, sier Maria.

I Marias lovsang hører vi at hun tror på, og erfarer, en Gud som ser og tar imot de svake, en Gud som opphøyer de små. En Gud som snur opp ned på de rangordningene vi mennesker lager. Han støter herskere ned fra tronen. Og metter de sultne med gode gaver.

Vi vet at det barnet Maria bar på, skulle bli en forkjemper for de små. Jesus ser dem, bekrefter dem og løfter dem opp. Sånn løftes nå Maria opp.

Kan vi, som tror på den samme Gud, også få oppleve å bli løftet opp til å ta ansvar for å forandre verden? Bli med på å mette de sultne med gode gaver?

Da Maria brøt ut i lovsang, var hun nettopp blitt gravid. Hun visste ikke mye om hva som venta henne. Hun ante ikke at keiser Augustus skulle finne på å legge en brysom folketelling på samme tid som terminen hennes, så hun måtte reise helt til Betlehem for å føde. Hun visste ikke om fødselen i stallen, eller at den lille sønnen hennes skulle bli flyktning den første tiden han levde.

Nå som det snart er jul, er det nesten ni måneder siden den tida Maria ble gravid. Sang hun lovsangen sin der hun satt tung og utslitt på eselet? Det vet vi ikke, men innholdet i lovsangen er fortsatt det samme. Gud ser fortsatt sin tjenestekvinne i hennes fattigdom. Både før og etter Maria har Gud konsekvent valgt seg ut det som er smått i verdens øyne.

Så kom han også ned hit, som en av de aller minste, og ble lagt i menneskenes hender. I den stallen, som vel må være historiens alle tynneste sted. Der himmel og jord smelta sammen mellom kyr, esler og høy. Og et lite barn sovnet i armene til to takknemlige foreldre.

Om ikke lenge kan vi komme fram til kirkens kanskje tynneste sted, til nattverden, og ta imot Jesus som legges i våre hender.

Amen